

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1982-1983

24 MAART 1983

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 33 van het koninklijk besluit van 29 april 1969 houdende algemeen reglement betreffende het gewaarborgd inkomen voor bejaarden

(Ingediend door de heer Verhaegen)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Overeenkomstig de wet van 1 april 1969 tot instelling van een gewaarborgd inkomen voor bejaarden kunnen de uitkeringen enkel toegekend worden na onderzoek van de bestaansmiddelen.

Dit is volledig verantwoord, aangezien niet de gedane storting, maar wel de behoefte de norm is voor de opening van het recht op een gewaarborgd inkomen. Tegenover de toegekende voordelen staan immers geen sociale bijdragen; de financiering van deze regeling gebeurt langs belastingsgelden. Een strenge selectiviteit is dus vereist.

Wat de onroerende goederen betreft wordt in artikel 5 van de wet van 1 april 1969 bepaald dat bij de berekening van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met het niet buiten rekening gesteld gedeelte van het kadastraal inkomen waarvan de aanvrager of zijn echtgenoot of echtgenoten samen de volle eigendom of het vruchtgebruik hebben, vermenigvuldigd met een coëfficiënt.

Tevens kan rekening worden gehouden met de familiale lasten van de aanvrager, met de plaats waar de goederen gelegen zijn, alsook met de aard van deze goederen.

In artikel 33 van het koninklijk besluit van 29 april 1969 houdende algemeen reglement betreffende het gewaarborgd inkomen voor bejaarden wordt het vrijgestelde gedeelte van het globaal kadastraal inkomen van de bebouwde onroerende goederen bepaald op 30 000 F.

Dit bedrag wordt met 5 000 F verhoogd voor de niet van tafel en bed noch sedert meer dan tien jaar feitelijk gescheiden echtgenoot en voor elk kind waarvoor kinderbijslag wordt genoten of dat overeenkomstig de pensioenregeling voor werknemers als zijnde ten laste mag worden beschouwd.

Chambre des Représentants

SESSION 1982-1983

24 MARS 1983

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 33 de l'arrêté royal du 29 avril 1969 portant règlement général en matière de revenu garanti aux personnes âgées

(Déposée par M. Verhaegen)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Conformément à la loi du 1er avril 1969 instituant un revenu garanti aux personnes âgées, les prestations ne peuvent être accordées qu'après une enquête sur les ressources.

Cette disposition est parfaitement justifiée étant donné que le droit au revenu garanti procède de l'existence d'un état de besoin et non du versement de cotisations. Les prestations ne sont pas accordées en contrepartie de cotisations sociales mais sont financées par des recettes fiscales. Aussi le revenu garanti doit-il être accordé de manière très sélective.

En ce qui concerne les immeubles, l'article 5 de la loi du 1er avril 1969 dispose que, pour le calcul des ressources, il est tenu compte de la partie non immunisée du revenu cadastral des biens immobiliers dont le demandeur ou son conjoint ou les conjoints ensemble ont la pleine propriété ou l'usufruit, multipliée par un coefficient.

Il peut également être tenu compte des charges familiales du demandeur, de l'endroit de la situation de ses biens ainsi que de la nature de ceux-ci.

L'article 33 de l'arrêté royal du 29 avril 1969 portant règlement général en matière de revenu garanti aux personnes âgées fixe à 30 000 F la partie exonérée du revenu cadastral global des biens immeubles bâtis.

Ce montant est majoré de 5 000 F pour le conjoint non séparé de corps ni de fait depuis plus de dix années et pour chaque enfant pour lequel des allocations familiales sont perçues ou qui, conformément au régime de pension des travailleurs salariés, peut être considéré comme étant à charge.

Er kan worden vastgesteld dat terzake geen onderscheid wordt gemaakt tussen het woonhuis dat door de aanvrager als hoofdverblijf wordt betrokken en andere huizen.

Het lijkt ons nochtans aangewezen dit onderscheid te maken en wel om de volgende redenen :

— de waarde van het woonhuis dat bewoond wordt en deze andere huizen zijn op zichzelf beschouwd vergelijkbaar, maar in het eerste geval is er geen financiële opbrengst, terwijl dit in het tweede geval meestal wel het geval is;

— in de pensioenregeling der zelfstandigen, waar nog in bepaalde gevallen het onderzoek naar de bestaansmiddelen bestaat, wordt terzake een onderscheid gemaakt.

Daarom wordt voorgesteld het vrijgestelde gedeelte van het kadastraal inkomen te verdubbelen wanneer het gaat om een woonhuis dat als hoofdverblijf wordt betrokken door de aanvrager.

G. VERHAEGEN

WETSVOORSTEL

Enig artikel

Artikel 33, eerste lid, van het koninklijk besluit van 29 april 1969 houdende algemeen reglement betreffende het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, wordt aangevuld als volgt :

« Nochtans wordt het kadastraal inkomen van het woonhuis, door de aanvrager als hoofdverblijf betrokken, verminderd met 60 000 F. »

18 februari 1983.

G. VERHAEGEN

On constate qu'il n'est fait aucune distinction entre l'immeuble que le demandeur affecte à sa résidence principale et les autres immeubles.

Cette distinction nous paraît cependant nécessaire pour les raisons suivantes :

— les autres immeubles dont le demandeur est propriétaire et dont la valeur peut être comparable à celle de l'immeuble qui lui sert d'habitation constituent généralement une source de revenus, ce qui n'est pas le cas de ladite habitation;

— il existe une telle distinction dans le régime de pension des travailleurs indépendants, qui prévoit encore dans certains cas une enquête sur les ressources.

C'est pourquoi nous proposons de doubler la partie exonérée du revenu cadastral de l'immeuble que le demandeur affecte à sa résidence.

PROPOSITION DE LOI

Article unique

L'article 33, premier alinéa, de l'arrêté royal du 29 avril 1969 portant règlement général en matière de revenu garanti aux personnes âgées est complété comme suit :

« Il est toutefois déduit 60 000 F du revenu cadastral de l'immeuble que le demandeur affecte à sa résidence principale. »

18 février 1983.